

בעוה"ש"ת

קונטרס

לאז נישט נאך

עס איז מ'חוק א איד, נישט נאכצולאזן אין אײַפֿינעבן זיין
׳אָמונה׳ אין פּאַשעפּער און אין דעם צדיק, טראַץ די
שױערע נסיונות און מחלוקת, וואס דורכדעם וועט אים
זייער קעכטיג זיין אויף די וועלט אין אויף יענע וועלט.

פּאַרנעקערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

רײַז שױשױ שױת תשע״ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי׳ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי בריסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

לָאז נִישְׁט נֶאָר

א.

דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט געהאט א גרויסן תלמיד רבי נחמן מטולטשין זכותו יגן עלינו, זיין זוהן דער הייליגער רבי אברהם (בעל מחבר ביאור הליקוטים' על לקוטי מוהר"ן), פלעגט נאכזאגן פון אים: אז מען נעמט אן דעם הייליגן רבינ'ס זאך מיט אן 'ערנסטקייט', קען מען זוכה זיין צו גאר גאר גרויסע זאכן.

וואס הייסט אז מען נעמט אן דעם רבינ'ס זאך ערנסט ? ! נאר אפילו ווען מען איז מקורב צו א צדיק איז דא ביי דעם פארשידענע חילוקים, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט: ביי מיר איז דא דריי פיתות חסידים, איין פתה

לֹאז נִישְׁט נֶאָר

וואס קומען עסן קוגל און קויליטש, [ביים הייליגן רביין איז געווען גענוג עסן פאר יעדן איינעם]; איין פתה, וואס קומען הערן שיינע תורה, [דער הייליגער רבי האט געזאגט וואונדערליכע תורות]; נאכדעם איז דא א דריטע פתה, וואס איך בין ביי זיי 'איינגעבאקן' אין הארץ! האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט: איך וויל איר זאלט זיין פון די פתה וואס איך בין איינגעבאקן ביי זיי אין הארץ.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קלה):
א מענטש דארף אזוי שטארק ליב האבן דעם צדיק, און זיין אזוי צוגעבינדן צום צדיק, אזוי ווי עס שטייט ביי יונתן (שמואל-א יח, א), וואס ער איז געווען צוגעבינדן צו דוד המלך מיט א מורא דיגע ליבשאפט, און דוד המלך האט געזאגט אויף אים (שמואל-ב א, כו): נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים; ווייל זיי האבן זיך ליב געהאט מיט א אמת'ער ליבשאפט וואס בלייבט אויף אייביג, און מען קען דאס נישט אפהאקן (אבות ה, טז), נישט אזוי ווי 'אמנון ותמר', וואס די ליבשאפט איז נאר געווען צוליב א תאוה,

און איינמאל אז די תארה האט זיך געענדיגט, האבן זיי זיך שוין פיינט געהאט (שמואל-ב יג, טו).

די זעלבע זאך די ליבשאפט צום צדיק דארף זיין א גאנצער ליבשאפט, און זיין אינגאנצן אנגעקניפט און צוגעבינדן צום צדיק, אזוי ווי דער פסוק זאגט ביי 'יעקב אבינו' (בראשית מד, ל): וּנְפָשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ - זיין נפש איז אינגאנצן צוגעקניפט און צוגעבינדן צו בנימין.

ב.

און ווי אזוי קען טאקע א מענטש קומען צו אזא שטארקע ליבשאפט צום צדיק? נאר אז א מענטש אנערקענט: וואו ער איז געווען, און ווי אזוי ער האט אויסגעקוקט, און ווער האט אים פון דעם ארויסגענומען, און ווער באגלייט אים נאך ביז יעצט אויף יעדע ריר, און ווער גייט אים העלפן אויף ווייטער אויף, און אז אלע גוטע זאכן וואס ער וועט נאך זוכה זיין אין זיין לעבן, איז אויף נאר אין די זכות פון דעם צדיק, ווען א מענטש אנערקענט דאס איין, וועט ער בלייבן שטענדיג מוראדיג צוגעבינדן

לֹאז נִישְׁט נֶאָה

צום צדיק, דער פֿראַבלעם איז אָבער, אז נִישְׁט יעדער מענטש אַנערקענט דאס, און ער מיינט אז דאס איז בלויז אַ צייטווייליגער פֿאַרבינדונג, אזוי ווי לְמִשָּׁל 'בגשמיות' ווען אַ מענטש ליידיט אויף די נַערוון, און ער גייט צו אַ פֿסיכיאטער¹, און איינמאל אז ער ווערט אויסגעהיילט, קען ער שוין מער נישט דעם פֿסיכיאטער, און ער האט מיט אים מער גארנישט צוטוהן.

אָבער דער אַמת איז אז 'פרוּחַניות' איז אינגאנצן אַ אנדערע זאַך, און אויב איז דא אַ צדיק וואס קען זיך

¹ וואס דאס איז אַ חֻקָּה ווי אַלע חֻקִּמוֹת, און דאס איז היינט געווארן אַ ביזנעס ווי מענטשן ווערן געבער רייך פון יענעם צרות, אָבער עס איז דא פארשידענע וועגן ווי אזוי מען קען ארויסנעמען אַ מענטש פון זיינע פֿראַבלעמען, ווי אויף איז שוין היינט דא פארשידענע פילן וואס קענען אסאך העלפן נַערוון פֿראַבלעמען, דער עיקר דאָרף אַ מענטש אַנערקענען אז ער האט אַ חסרון, אזוי ארום קומט ער צו איינעם וואס קען אים ארויס העלפן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות הר"ן סימן סז): לעולם קען מען אויסהיילן אַלע משוגעים, נו, אויב אזוי פארנוואס היילט מען זיי נישט אויס? ! ווייל דער משוגענער זאָגט: איך בין משוגע? דו ביסט משוגע! איך דאָרף נעמען פילן? דו דאָרפסט נעמן פילן! און ער לאַזט זיך נישט היילן, ממילא בלייבט ער משוגע ורחמנא לְצִלוֹ.

אַראַפּלאָזן אין דײַן בּלאַטע, און ער שפּילט מיט דיר אַזא
 מיין שפּיל ביז דו מײַנסט אז ער איז דײַן חבּר, און אזוי אַרום
 האט דיך דער צדיק אַרױסגענומען פון דײַן בּלאַטע, ביז דו
 טרעפּסט זיך שוין בײַם חומש, בײַם משניות און גמרא יעדן
 טאג, און נאכדעם לערנסטו שוין מדּרש אויף יעדן טאג,
 און אז מען געט זיך אַ קוק אן נאך אַ שטיק צײט, זעהט מען
 אז ברוּך הַשם אױף האב 'מעביר סדרה' געווען יעדע וואָך
 אײן יאר, צוויי יאר, דריי יאר, און אױף האב געענדיגט ששה
 סדרי משנה פונעף מאל, צען מאל, צוואנציג מאל וכו',
 אזוי האב אױף אױף זוכה געווען צו ענדיגן ש"ס, און ד'
 חלקי שולחן ערוך, ממילא איז דאס אן אייביגע זאך, און
 מען דארף דאס שטענדיג געדענקן, און מכיר טובה זײן
 דעם צדיק, און זיך האלטן בײַ אים אפילו עס זאל זײן וואס
 עס זאל זײן, ווייל ער האט מיר געראטעוועט דעם לעבן,
 און געברענגט צו די אלע גוטע זאכן וואס אױף האב שוין
 ביז יעצט, און מען רעדט שוין נישט וואס נאך אױף וועל
 אלץ זוכה זײן דורך דעם צדיק אויב אױף וועל זיך האלטן
 בײַ אים, אבער לײדער רוב מענטשן זענען נישט אזוי, און

לָאז נִישְׁט נַאָף

זײ פֿאַרְגַעסן זײער שְׁנַעל די מוֹרֵאֲדִיגַע טוֹבָה וואס דער צדיק טוט מיט זײ, ביז עס זענען דא אזאלעכע וואס ווערן נאָף שוֹנָאִים און בֶּאַרְעֵדן דעם עֲרֵלִיכֵן איד וואס האט זײ מוסר נֶפֶשׁ גֶעווען פֿאַר זײ רחֲמָנָא לְצַלָן.

ג.

בְּרוּךְ הַשֵּׁם אִיךְ הָאב מִיךְ פֿאַרְגַענוּמַען מְשֻׁמֵשׁ צו זײן דעם הייליגן רִבִּי'ן מיט אַן אַמַת, וויבאלד דער הייליגער רבי האט געבעטן אז מען זאל אַרײַנברענגן זײן זאך אין די וועלט, אזוי ווי ער האט געזאגט אין זײן לעצטע תּוֹרָה אויף דער וועלט [ראש השנה תקע"א] (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח): מען דאַרף זעהן צו פֿאַרמערן שְׁכָנִים צום 'בֵּית הַתְּפִלָּה'; דאס הייסט, מען זאל אַרײַנברענגן אז נאָף אַ איד זאל אַנהייבן צו רעדן צום אייבערשטן.

און ווי אזוי קען מען רעדן צום אייבערשטן? ! אז די אַמונָה איז שְׁטאַרק ! דערפֿאַר האט דער הייליגער רבי זײער געוואלט אז מען זאל רעדן אַסאַך פון אַמונָה, און דער הייליגער רבי האט געזאגט אָפֿען און קלאַר (שיחות הַר"ן סימן

לָאז נישט נאך

ט

רכ; לה): פאר משיח וועט קומען וועט זיין א מבויל פון 'אפיקורסות', און פון אויבן וועט מען גיסן אפיקורסות אויף די וועלט פאר א נסיון, און איך ווייס אז עס וועט נישט נוצן אפילו איך האב דאס שוין פאראויס געזאגט, נאר פארנוואס זאג איך עס? פדי אז די קליין ביסעלע ערליכע אידן וואס וועלן בלייבן שטארק ביי די אמונה, זאלן זיך מחיה זיין, ווען זיי וועלן זעהן אז מען האט שוין גערעדט פון פארדעם וואס עס וועט זיין (עזין ויואל משה, מאמר ישוב ארץ ישראל, סימן קג, ומסיק שם בסופו, שכל הענין הזה הוא רוח הקודש שראה הרה"ק מוהר"ן מברסלב זכותו יגן עלינו, מה שגייע אלינו בעיקבא דמשיחא).

און וואס איז טאקע די באשיצונג אקעגן דעם מורא'דיגן מבויל פון אפיקורסות? "תפלה"! אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ט; קיב): דער אייבערשטער האט געהייסן פאר נח ער זאל מאכן א תיבה, ווייל ער גייט שיקן א מבויל, און דורך די תיבה וועט ער ניצול ווערן פון דעם גרויסן מבויל. און ווי באקאנט (עזין ספר בעל שם טוב, פרשת חקת) איז די תורה א 'נצחיות' און א

אייביגע זאך, און יעדע זאך וואס עס שטייט אין די תורה איז נאך היינט אויך שייך, און עס קומט אונז עפעס צו לערנען (עין זהר הקדוש פרשת בהעלותך, דף קנב ע"א), זאגט דער הייליגער רבי אז די תיבה איז אויך דא היינט, און ווער עס וויל געראטעוועט ווערן פון אלע בלבולים און פונסטערניש און מבול פון אפיקורסות (עין לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן מד), דארף ער זיך באהאלטן אין די תיבה וואס דאס איז "תפלה" (ועין בעל-שם-טוב על התורה פרשת נח מסעיף טו, עמוד התפלה). און פונקט אזוי ווי בשעת'ן מבול זענען נאר נח מיט זיינע קינדער וואס זענען געווען אין די תיבה ניצול געווארן, אזוי אויך פון די מבול פון אפיקורסות קענען ניצול ווערן נאר די אלע וואס זענען עוסק אין תפלה.

און פונקט אזוי ווי ביי די מבול כאטשיג עס איז טאקע נישט געקומען אויף ארץ ישראל אליין (יחזקאל כג, כד; ועין בראשית רבה לג, ו; זבחים קיג ע"א), דאך האט אבער די וואסער פון חוץ לארץ אריינגעדורנגען דארט אויך, און עס האט געגעבן א שווענק אויס אלעס וואס עס איז געווען אין ארץ

ישׂראל, ווייל דער מבוול האט דאך אפגעווישט די גאנצע וועלט, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ז, יט-כ), די זעלבע זאך - האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט - וועט אויך זיין פאר משיח וועט קומען, עס וועט זיין געוואלדיגע כפירות און אפיקורסות, און עס וועט זיך אריינכאפן און דורכשווענקן אפילו אין די כשר'ע הערצער רחמנא לצלן (עײן פוכבי אור, סיפורים ומשלים סימן ד; ויואל משה שם).

ד.

דערפאר דארף מען זייער אסאך חזרן די פשוט'ע אמונה, דאס הייסט: איך גלייב אין בורא כל עולמים אז ער טוט אלעס, און נאר ער איז דא, און אויסער אים איז גארנישט דא. כאטשיג יעדער איד האט אמונה, ווייל דאס איז דאך זיין נשמה (עײן לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רעד), דאך איז עס ביי אים נאר א קליינע פינטעלע, און דאס דארף מען אלץ מער און מער אויפבויען און גרעסער מאכן, אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל (זהר הקדוש, משפטים, דף צד ע"ב; ברכות דף י ע"א), דאס הייסט אז מען דארף ארבעטן אז די אמונה זאל

לאז נישט נאך

ווערן גרעסער און גרעסער, ביז מען שפירט שוין אזוי אפען 'אלקות', אז מען שפירט אז דער באשעפער איז דא, במילא דארף איך רעדן צום אים.

ווייל פארנוואס רעדט נישט א מענטש צום באשעפער? ווייל עס פעלט אים אין די אמונה! ווייל אז א מענטש זאל ווען וויסן אז דער באשעפער איז שטענדיג דא מיט אים, און ער הערט אים אויס יעדע איינציגע ווארט, וואלט ער שטענדיג גערעדט צו אים מיט אן אמת, און מיט א מוראדיגע ברען, נאר וויבאלד א מענטש ווייסט דאס נישט, לאזט ער זיך נאך פון רעדן צום אייבערשטן (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן סב). קומט אויס אז א גאנצע אמונה הייסט ווען מען רעדט צום אייבערשטן, וואס דורכדעם ווערט מען נכלל אין באשעפער, אזוי ווי עס שטייט (דברים י, כא): הוא תהלתך והוא אלקיך - דאס רעדן און לויבן דעם אייבערשטן איז איינס מיטן אייבערשטן (שיחות הר"ן סימן נב).

לֹאז נישט נאך

יג

דערפאר האט אונז דער הייליגער רבי געזאגט (שיחות
הר"ן סימן קנד): פארנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך? ווייל
ער איז געווען אזוי ווי א "פראסטאק", און ער האט אסאך
גערעדט צום באשעפער. אויך האט דער הייליגער רבי
געזאגט (שם; וועיין עוד ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ק), אז ער האט
גערעדט מיט אסאך גרויסע צדיקים, און זיי האבן אים אויך
געזאגט, אז זיי זענען נישט געקומען צו זייער מדריגה, נאר
דורך דעם וואס זיי האבן גערעדט אסאך צום אייבערשטן
מיט א תמימות.

אבער צו רעדן צום באשעפער דארף מען אנוועק לייגן
דעם שכל, און גלייבן מיט א מוראדיגע תמימות, אז דער
באשעפער איז דא און ער הערט מיך אויס, און אז א
מענטש זאל דאס אריינעמען איז די שווערסטע זאך, ווייל
געווענטליך אפילו א מענטש וואס גלייבט אין באשעפער,
טראכט ער אבער אז דער באשעפער איז באהאלטן ערגעץ

לֹאז נִישְׁט נֶאָר

אין די הויכע עולמות, און אסאך מענטשן פארגעסן ליידער אינגאנצן אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט².

ה.

אָבער אַפֿילו ווען מען איז שוין יא זוכה צו רעדן צום אייבערשטן, דארף מען אויף אסאך בעטן דעם באשעפער, אז מען זאל זיך נישט לאזן נארן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נא): "דאס איז זאלט מקבל זיין פון

² און דאס איז דער טעם פארנוואס א גנב באצאלט דאפעלט (שמות כב, ג), ווייל ווען ער וויל גנב'נען געט ער זיך קודם א קוק אום, צוקיינער איז נישט דא, און דעמאלטס גנב'עט ער, בשעת דער באשעפער איז דאך דא, קומט אויס אז ער מיינט אז מען קען זיך פון באשעפער אויסבאהאלטן, און ער מאכט דעם אייבערשטענס אויגן אזוי ווי בכיכול די אויגן פון א בשר ודם, און פאלו דער באשעפער זעהט נישט יעצט, דערפאר דארף ער באצאלן כפל (בבא קמא ע"ט ע"ב).

אזוי אויך זאגן חז"ל (ברכות כ"ח ע"ב): ווען רבי יוחנן בן זכאי האט געהאלטן פארן שטארבן, האבן אים די תלמידים געבעטן ער זאל זיי בענטשן, האט ער זיי געבענטשט: "הלואי זאלט עטץ מורא האבן פארן באשעפער אזוי ווי מען האט מורא פאר א בשר ודם". האבן זיי אים געפרעגט: דאס איז דער גאנצע ברכה?! האט ער זיי געזאגט: ווען א מענטש גייט זינדיגן, קוקט ער זיך פארדעם אום צו קיינער זעהט נישט, און אזוי זינדיגט ער. אָבער אז א מענטש לעבט מיט 'השגחה', שעמט ער זיך, ווייל ער ווייסט אז דער באשעפער זעהט.

מיר, איר זאלט זיך נישט לאזן נארן, די וועלט נארט אייך!"
 ווייל אפילו ביי 'תפלה' קען מען זיך אויך נארן, אזוי ווי די
 גמרא זאגט (ברכות ס"ג ע"א, לפי גירסת עין יעקב): **גִּנְבָא עַל פּוּם
 מַחֲתָרְתָּא רַחֲמָנָא קִרְיָא. א גִּנְב וּוְעַן עָר וויל זיך
 אריינגנב'נען אין א הויז, בעט ער אויך דעם באשעפער:
 רבונו של עולם! יעדער זאל יעצט גוט שלאפן, און איך
 זאל טרעפן גלייך די געלט וכו'.**

קומט אויס אז דער עיקר פון תפלה איז אז עס זאל זיין
 מיט אן אמת, און אמת הייסט אז איך בעט לויט ווי איך
 בין, און לויט מיין מדרגה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קיב), אזוי
 ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לד):
**יעדער מענטש האט זיך זיין אייגענע נקודה וואס איז שייך
 פאר אים אין זיין דעמאלטסדיגער מצב; למשל ווען א
 מענטש גייט אויפן גאס, און ער בעהט: רבונו של עולם!
 "העלה מיר איך זאל ענדיגן א מסכתא הונדערט און איין
 מאל". כאטשיג דאס איז זייער א שיינע און גוטע תפלה,
 דאך איז עס אים נישט נוגע יעצט אויפן מינוט, ווייל יעצט**

לאז נישט נאר

ווען ער גייט אויפן גאס דארף ער בעהטן: רבוננו של עולם!
 העלף מיר אז איך זאל נישט קוקן אויף קיין פרויען. פונקט
 אזוי ווי א סאלדאט וואס ער שטייט מיט די גענווער ביי א
 מלחמה, בעהט ער דעמאלטס: רבוננו של עולם! זעה אז
 מען זאל מיר נישט שיסן, און העלף מיר איך זאל קענען
 הרגענען דעם שונא. די זעלבע זאך יעצט ווען דו האלסט
 אינמיטן א מלחמה מיטן שונא וואס ער וויל דיר נאר
 מכשיל זיין בעהט נאר וואס דו דארפסט יעצט.

בפרט יעצט זומער וואס די גוים גייען אינגאנצן
 אויסגעלאסן, און אויסגעטוהן נאקעט ווי די חיות, דארף
 מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל ניצול ווערן פון
 דעם, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"רן חלק א, סימן רמב):
 אזוי ווי עס איז דא 'אריף אנפין דקדשה', אז ווי א מענטש
 דרייט זיך זעהט ער נאר דעם אייבערשטן, אזוי איז אויך
 דא רחמנא לצלן 'אריף אנפין דקלפה', אז וואו ער גייט נאר
 זעהט ער א פרוי. דאס איז די קללה וואס עס שטייט אין די
 תוכחה (דברים כח, לד): והיית משגע ממראה עיניך אשר

לֹאז נִישְׁט נֶאָר

יז

תְּרֵאָה - אַ מְעַנְטֶשׁ ווערֶט נֶעֱבֶעף אינגאַנצן מְשׁוּגָע פּוֹן אַלע
שְׂמוּזן וואס ער קוקט זיך צאם. וועגן דעם דאַרף אַ מְעַנְטֶשׁ
שְׂטענדיג בַּעַטן מיט אַן אַמֶת די זאַף וואס איז אים נוגע
דעמאלטס.

אַ איד איז אַמאל געקומען צום הייליגן רבי נתן זכותו
נגן עלינו, און זיך אויסגערעדט אז עס גייט אים זייער
שווער די פּרַנְסָה, דערפֿאַר טראַכט ער אַפּצולאָזן זיין
גאַנצע סטאַר, אזוי וועט ער כאַטש קענען זיצן און לערנען
און דינען דעם אייבערשטן, און ער וויל וויסן אויף וואס
ער זאל בַּעַטן דעם אייבערשטן? האט אים רבי נתן
געזאָגט: דו בעהט אויף פּרַנְסָה! האט ער אים צוריק
געפּרעגט מיט וואונדער: איך הער דאך שְׂטענדיג פון אייך
אז דער תְּכָלִית אויף די וועלט איז נאר 'תּוֹרָה וּתְפִלָּה'?!
זאָגט ער אים: ביי דעם האַלטסו נישט דערביי אַמֶת'דיג,
ווייל דיין עיקר ווייטאג איז יעצט, אז דו האסט נישט קיין
פּרַנְסָה, דו האסט חובות, און דו דאַרפֿסט צאלן דיר
געלט, שְׂכַר לִימוּד, גְּרָאסערי וכו', און דאס וועסטו בַּעַטן

לאז נישט נאך

מיט אן אַמַת, דערפֿאר דאַרפֿסטו דער עיקר דאס בעטן, און אינמיטן וועסטו שוין קענען בעטן פאר נאך זאכן.

דער פֿסוק זאָגט (תהלים קמה, יח): קרוב ה' לְכָל קְרָאיו, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת. דאס הייסט, יעדער איד בעט דעם באשעפער, נאר פארנוואס ווערט ער נישט געהאלפן? ווייל דער אַמַת איז נישט דא, דעם אייבערשטן דארף מען בעטן מיט אַמַת. און אז א מענטש איז דורכגעפאלן, דארף ער אויסדערציילן דעם באשעפער דעם גאנצן אַמַת וואס ער האט געטוהן, און אויף דעם בעטן, אָדער אז מען האט נישט קיין 'שְׁלוֹם בֵּית' דארף מען דאס בעטן דעם באשעפער³, ווייל יעדע זאך וואס עס טוט וויי, און מען

³ ליידער פארלייגט זיך דער סמ"ך מ"ם צו צוברעכן אידישע שטובער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות הר"ן סימן רסג): דער סמ"ך מ"ם פארלייגט זיך מיט אלע כוחות עס זאל נישט זיין קיין 'שְׁלוֹם בֵּית' ביי יונגעלייט, ווייל אזוי כאפט ער זיי אריין אין זיין געז, און זיי קומען צו עבירות רחמנא לצלן; דערפֿאר דארף א מענטש זייער אַקטונג געבן וואס ער רעדט, ווייל אז ער זאָגט א ווארט וואס ער האט נישט געדארפט זאָגן, בלאַזט זי שוין, און דו קענסט איר שוין נישט איבערבעטן, אזוי ווי חז"ל זאָגן (נדה ל"א ע"ב): א מאן איז באשאפן גענוארן פון ערד וואס איז ווייעך, דערפֿאר קען ער זיך

דארף עס מיט אן אמת, דאס איז א ריכטיגע און א אמת'ע תפלה, און דאס דארף מען בעטן.

ו.

אבער ווער לערנט אונז אויס די אמונה, און צו קענען רעדן צום באשעפער מיט אן אמת, און אלע אנדערע מוראדיגע עצות? נאר דער צדיק! וואס דאס איז דער הייליגער רבי, ווייל אן דעם צדיק וואלטן מיר קיינמאל נישט געוויסט דערפון, און אונדאי נישט געקומען צו דעם. אזוי ווי דער מכילתא פּרעגט (פרשת בשלח), אויף דעם פּסוק (שמות יד, לא): **וַיֵּאמִינוּ בִּה' וּבַמֶּשֶׁה עֲבָדוּ. אויב די אידן האבן**

גרינגער בייגן, און זיך לאזן איבערקעטן, אבער די פרוי איז באשאפן געווארן פון א ביין וואס איז הארט, דערפאר קען זיך עס נישט בייגן. אזוי אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקיטי מוהר"ן חלק א, סימן רב). פאר א פרוי דארף מען אפגעבן אסאך כבוד. אבער אויב מען האט נישט קיין שכל, און מען רעדט וואס מען דארף נישט, אדער מען טוט איר וויי, איז שוין זייער ביטער, בפרט אז זי לויפט שוין אהיים צו די מאמע, און צוריק צוברענגן איז שוין זייער שווער, מען דארף שוין צוקומען צו א שלום בית קאמיטע [וואס זיי זענען א באנדע ליגענערס, בפרט אויב מען נעמט געלט פאר דעם], דערפאר דארף א מענטש אסאך בעטן פאר שלום בית.

לֹאז נִישָׁט נֶאָךְ

געגלייבט אין מ'שעה איז דאך אַוודאי אז זיי האבן געגלייבט אין באשעפער? נאר זאגט דער מכילתא: אז די גאנצע אַמונה אין באשעפער האבן זיי נאר באקומען דורך מ'שעה, אן מ'שעה רבנו וואלט מען נישט געוויסט פון באשעפער; ווייל נאר דורך דעם צדיק באקומט מען אַמונה אין באשעפער (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ז), און נאר דורך דעם צדיק קען מען זיך דערהאלטן, טראץ אלעס וואס מען גייט דורך אויף דער וועלט במשך די לעבן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט אין ספורי מעשיות (מעשה א): אויפן 'וועג' האב איך פארציילט א מעשה וואס ווער עס האט דאס געהערט האט געהאט א 'הרהור תשובה'.

ענליך צו דעם זאגט אויך דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): עס איז דא א וועג פון תשובה, און ווער עס וויל זוכה זיין אַנצוקומען צו דעם וועג, דארף ער זיין גוט באקאנט און באהאווענט זיך צו דערהאלטן אויף יעדן פאל, סיי ווען ער גייט ארויף זאל ער זיך קענען דערהאלטן ביים אייבערשטן, און זיך נישט פארלירן, און

לאז נישט נאך

כא

סיי ווען ער פאלט אראפ, ער פאלט דורך, זאל ער זיך אויף קענען דערהאלטן, און וויסן אז עס איז דא א באשעפער, וואס דאס זענען די שמות [הוי"ה אלקים] וואס עס באטרעפט (112) 'בקי' [באקאנט], און צוויי מאל 'בקי' באטרעפט וויפיל 'דרך' ($2 \times 112 = 224$), און דעמאלטס גייט מען אויפן ריכטיגן 'דרך' פון 'תשובה'.

כדי צו פארשטיין גוט וואס איז דער וועג פון וואס דער הייליגער רבי רעדט? וועלן מיר קודם פארציילן א מעשה וואס דער הייליגער רבי האט אמאל פארציילט (סוף שבחי הר"ן סימן לו):

איינמאל האט א קעניג געשיקט א שליחות מיט דריי פון זיינע מענטשן צו א אנדערן קעניג, און ער האט זיי אנגעזאגט: איר וועט יעצט דארפן דורכגיין אין א אנדערע לאנד צווישן מיינע שונאים, דערפאר זאלט איר זייער אכטונג געבן אז זיי זאלן נישט געוואויר ווערן אז איר האט עפעס א באהאלטענע שליחות. פארן ערשטן איז טאקע געלונגען דורכצוגיין דעם לאנד, אן דעם וואס איינער זאל

אפילו כאפן אז ער איז א שליח פונעם קעניג. פארן צווייטן איז שוין נישט געלונגען, און מען איז אויפגעקומען אויף זיינע שפירן, און מען האט אים געכאפט און געפייניגט ער זאל זיי אויסזאגן, אפער ער האט זיך ארויסגעדרייט פון זיי מיט 'חכמה' אדער מיט 'גבורה', און ער האט זיך געראטעוועט. דעם דריטן האט מען אויך געכאפט און געפייניגט מיט אלע מיני פיינונגען וואס עס קען נאר זיין, דאך האט ער זיך נישט אינטערגעגעבן, און ווייטער גע'טענה'ט: איך האב נישט קיין סוד ארויס צוגעבן! ביז מען האט געזעהן אז עס העלפט נישט גארנישט, האט מען אים אפגעלאזט [מסתמא ווייסט ער טאקע גארנישט].

אזוי זענען אלע דריי אנגעקומען צוריק צום מלך, האט דער מלך געפרעגט: פאר וועמען פון די דריי קומט מער שׂכר? איז געווען א טייל וואס האבן געזאגט: דעם ערשטן! ווייל ער האט זיך אזוי גוט ארויסגעדרייט. טייל האבן געזאגט: דעם צווייטן! ווייל כאטשיג ער איז שוין געווען אין זייערע הענט, דאך איז אים געלונגען זיך

לאז נישט נאך

כג

ארויסצודרייען. האט דער מלך אליין זיך אנגערויפן: די שׂכר קומט פאר דעם לעצטן! ווייל ער האט אויך גענואלט זיין אזוי ווי דעם ערשטן, נאר עס איז אים נישט געגאנגען, מען האט אים געפייניגט, און דאך האט ער זיך נישט אונטערגעגעבן.

דער פֿשט פון די מעשה איז פשוט, דער באשעפער וואס ער איז דער מלך מלכי המלכים, שיקט אראפ א נשמה אויך דער וועלט, מיט א 'סוד' וואס דאס איז די 'אמונה', און ער ווארענט אים אן: דו גייסט יעצט דורכגיין זיינע שונאים, וואס דאס איז דער 'יצר הרע' (זיין אור החיים הקדוש, דברים כ, א), און דו זאלסט זייער אכטונג געבן מען זאל דיך נישט פארבראפן, ווייל טאמער יא איז ביטער. און אזוי לעבט א מענטש אפ זיינע יארן ווילאנג עס איז אים באשערט, און נאכדעם דארף ער צוריק גיין צום באשעפער, דער מלך מלכי המלכים.

און עס איז פארהאן דריי פיתות וואס גייען דורך אויך די וועלט: צדיקים, בינונים, רשעים. די 'צדיקים' האבן

לאז נישט נאך

אזוי אויסגעפאפט דעם 'יצר הרע', אז ער האט בכלל נישט געהאט קיין שליטה אויף זיי, אזוי ווי חז"ל זאגן (ויקרא רבה לה, א), אז דוד המלך האט געזאגט: איך האב שטענדיג נאר גענוואלט גיין אין בית המדרש, אבער וויבאלד דער שטן האט מיר נישט געלאזט, האב איך אים געזאגט: איך גיי אין טיטער וכו'! אזוי ארום האט ער זיך ארויסגעדרייט פון יצר הרע, און זיינע פיס האבן אים שוין געטרראגן אין בית המדרש⁴.

די צווייטע פתח וואס זענען די 'בינונים' ווילן אויך זיין ערליך, אבער דער יצר הרע האט זיי שוין געכאפט, דאך געלונגט זיי נאכדעם זיך ארויסצודרייען פון זיינע הענט,

⁴ אזוי איז אויך באקאנט אז דער הייליגער ראפשיצער רב זכותו יגן עלינו האט געזאגט פאר זיין פטירה: איך האב אנאנץ לעבן אזוי גוט אויסגעשפילט דעם יצר הרע, אז ער האט אפילו נישט געכאפט וואס איך וויל, און ווער איך בין. אויף זיין מצבה שטייט טאקע א מוראדיגע לשון: 'יחיד בדורו בחקמת אלקות'. ווייל ער איז געווען א מוראדיגער חכם, און ער האט זיך גוט ארויסגעדרייט פונעם יצר הרע (עין ויאל משה, מאמר שלש שבועות, סימן קעח, שקתב עליו בנה הלשון: ומרן הקדוש אבי החכמים זלה"ה מראפשיץ).

לאז נישט נאך

כה

אָדער מיט 'גבורה', אז ער שטארקט זיך איבערן 'יצר הרע', אזוי ווי עס שטייט (אבות ד, א): 'איזהו גבור' הכובש את יצרו - א גבור איז דער וואס באזיגט זיין יצר הרע. אָדער מיט 'חקמה'.

נאכדעם איז דא די דריטע פתח פון די 'רשעים', אזוי ווי מיר זענען געבען אין דעם דור, וואס מיר זענען גוט דורכגעפאלן, און דער יצר הרע פייניגט אונז געפערליך מיט אזויפיל שלעכטע געדאנקן, און אזויפיל שלעכטע ווערטער, דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות, כח והרשאה הלכה ג, אות ז): אז א מענטש זאל נאר האבן אין זיין זיבעציג יאר איין 'הרהור רע' קען מען זיך נישט פארשטעלן וואספארא פגם דאס איז. און מיר פאלן געבען דורך אין איין טאג אליין, מיט אזויפיל שלעכטע מחשבות, שלעכטע דיבורים, און אפילו שלעכטע מעשים, און דער עיקר וואס דער סמ"ך מ"ם וויל פון אונז, אז מיר זאלן אויפגעבן אונזער נשמה, אונזער אמונה, אונזער אידישקייט, און זיך מייאש זיין חס ושלום, אבער עס גייט

אים נישט, ווייל אַ איד קומט שטענדיג צוריק צום
באשעפער.

נאכדעם איז דא פארשידענע 'דעות', פאר וועם עס
קומט דער עיקר שכר, זאגט דער באשעפער אליין: פארן
דריטן קומט זיך דער שכר! ווייל זיי האבן אויף געוואלט
זיין אזוי ווי די ערשטע און די צווייטע כּתּה, נאר דער יצר
הרע האט זיך אזוי שטארק מתגבר געווען אויף זיי, אז עס
איז זיי נישט געלונגען, און דאך האבן זיי נישט
אויפגעגעבן, דאס איז דער גרעסטער חידוש.

וועגן דעם דארף זיך א מענטש מוראדיג מחזק זיין,
ווייל דער גרעסטער בראך איז אז מען איז זיך מייאש, און
אז א בחור וואס איז דורכגעפאלן, באשליסט: פון מיר
וועט שוין סייווי קיין לייט נישט זיין. בפרט אז אנדערע
קלאפן אים אראפ און זאגן אים אזאלעכע ווערטער, וואס
דורכדעם געט ער אויף, און ער שניידט זיך אפ די בארד
און פיאות און ווארפט אראפ די קאפל וכו'.

לאז נישט נאך

כז

וועגן דעם איז דער הייליגער רבי געקומען און אונז געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עח): אין שום יאוש בעולם כלל - עס איז נישט דא אזא זאך ווי יאוש! (מיכה ז, ח): פי נפלתו קמתי - אויב בין איך אראפגעפאלן וועל איך זיך אויפהייבן! א מענטש טאר נישט אויפגעבן אפילו ער זעהט נישט גארנישט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן רמד): עס איז דא אמאל א מענטש וואס ער לערנט און דאווענט אגאנץ לעבן, אבער ער זעהט נישט גארנישט וואס ער האט אויפגעטוהן, דאך זאל ער זיך נישט מייאש זיין און אויפגעבן, ווייל ער ווען וועט ארויסגיין פון די וועלט, וועט ער שוין זעהן וואס ער האט געפועלט. "א מענטש דארף טוהן וואס ער קען, און זיך נישט אונטערגעבן אונטערן יצר הרע אפילו ער פאלט דורך", אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן טייטש אויס (לקוטי הלכות, ברכת השחר הלכה ה, אותיות מא-מב), דעם פסוק (ויקרא כב, ז): וּבֹא הַשָּׁמַשׁ וְטָהַר וְאַחֵר יֵאָכֵל מִן הַקִּדָּשִׁים; א מענטש וואס איז טמא און ער וויל זיך רייניגן, דארף ער האבן געדולד און אויסווארטן זיין ישועה, און קיינמאל נישט אויפגעבן,

לאז נישט נאך

אַפילו ער פאלט נאכאַמאל און נאכאַמאל אַראַפּ, זאל ער זיך נישט דערשרעקן, ווייל עס וועט קומען דער טאג וואס ער וועט זעהן וואס ער האט אויפגעטוהן מיט יעדע גוטע זאך וואס ער האט געטוהן דא אויף דער וועלט.

ז.

דאס הייסט אז דער 'צדיק' איז ביי מיר איינגעבאקן אין הארץ, אז זיינע 'ווערטער' און זיינע 'התחזקות' איז שוין ביי מיר אזוי שטארק אריינגעבאקן, אז אפילו די גאנצע וועלט זאל מיר זאגן: דו ביסט א רשע! דאס איז נישט ברסל! מאך איה זיך נישט צוטוהן. אזוי ווי דער הייליגער רבי פארציילט (ספורי מעשיות, מעשה ח, מרב וכן יחיד), אז דער סמ"ך מ"ם האט זיך פארשטעלט ווי א סוחר, און ער האט געטראפן דעם 'רב', און זיין זוהן דער 'בן יחיד', ווען זיי זענען געווען אין א קרעטשמע [האטעל] אויפן וועג צו פארן צום גרויסן אמת'ן צדיק, און זיי האבן געכאפט א שמועס מיט אים, ביז מען האט אריינגעדרייט אינעם שמועס און אנגעהויבן רעדן וועגן רבי'ס, וואו עס איז אלץ

לֹאז נִישְׁט נֶאָר

כט

דא צדיקים, און דער סוחר האט זיי פארציילט איבער פארשידענע צדיקים, און ווען זיי האבן אים געפרעגט איבער דעם צדיק צו וועם זיי פארן יעצט, האט ער זיך אנגערופן: ער? ער איז דאך א 'קל'! פונקט יעצט קום איך פון אים, און איך האב אים אליין געזעהן טוהן א עבירה!

האט זיך דער טאטע אנגערופן, און געזאגט צו זיין קינד דער בן יחיד: זעהסטו מיין טייער קינד, וואס דער איד זאגט אומדירעקט 'מסיח לפי תמו'ו? און אזוי איז ליידער געלונגען פארן סמ"ך מ"ם זיי צוריק צוהאלטן פון גיין צום צדיק, און זיי האבן זיך טאקע צוריק אויסגעדרייט און אהיימגעפארן, און עס איז געבען געשעהן וואס עס איז געשעהן (עיין שם בפנים).

דערפאר דארף א מענטש זיין אזוי שטארק אין דער אמונה אין באשעפער, אז עס זאל אים נישט אינטערסירן וואס יענער זאגט, און אפילו אז די גאנצע וועלט וועט זיך אקעגן שטעלן, זאל דאס אים אויך נישט אנוועק רירן פון

לָאז נישט נאָר

זיין אַמוּנָה⁵, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אויז מְגִלָּה געווען (השְׁמֵטָה בתחלת ליקוטי מוה"ר"ן חלק ב), אויף דעם פּסוק (יחזקאל לג, כד): 'אַחַד' הָיָה אַבְרָהָם; אַבְרָהָם אָבִינוּ הָאֵל זִיךְ שְׁטַענְדִּיג בַּאֲטָרָאכְט ווי ער איז דער אַינציגסטער מְעַנְטֵשׁ אויף די וועלט, און בכלל נישט געקוקט אויף א צווייטן, אפילו אויף די אַייגענע מְשַׁפָּחָה, לְמַשָּׁל זיין טאטע מאמע וכו'.

זיין טאטע תָּרַח האט אים געזאגט: וואס טוסטו מיר דא? דו צופרעכסט מיר אלע געטשקעס? זאגט ער: איך ווייס נישט פון קיין געטשקעס, עס איז דא נאר איין גאט אויף די וועלט! דערפאר הייסט ער 'אַבְרָהָם הַעֲבָרִי' (בְּרֵאשִׁית יד, יג), ווייל די גאַנצע וועלט איז געווען פון דער

⁵ כאטשיג אין די גוי'אישער וועלט איז טאקע דא א ווערטל, מיטן אויסדרוק: וואו עס איז דא 'סמאוק' [רוינע גערוד], איז דא א 'פייער'. און אז מען רעדט אויף איינעם מוז זיין אז עפעס גייט דאָרט פאר! אבער ביי אידן האט מען נישט אזוי געלערנט, נאר מען דארף זיך האלטן שטארק מיט די אמונה אינעם אייבערשטן, און אין דעם אמת'ן צדיק, כאטשיג דער גאנצער וועלט זאל אים בארעדן.

אנדערע זייט, און ער איז געווען דער איינציגער אויף דער זייט⁶, ווידער זיין ברוידער 'הרן' איז יא פארברענט געווארן

⁶ דער הייליגער סאטמארער רב זכותו יגן עלינו ברענגט (על הגאולה ועל התמורה סימן פו): אפילו ווען די רשעים זאלן קענען פאנווייזן אפצושטעלן די זוהן אזוי ווי יהושע בן נון, דארף מען אויף נישט ווערן איבערגענומען פון זיי, ווייל אויב איז דא אין דעם כפירות נאפיקורסות, און עס איז אקעגן די תורה, איז עס גארנישט מיט נישט. אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים יג, ב-ד): כי יקום בקרבך נביא או חלם חלום ונתן אליך אות או מופת וכו' - אז עס וועט זיך אויפשטעלן איינער צווישן די אידן, און זאגן נביאות, און ער וועט נאך אויף פאנווייזן אן אות אדער א מופת, און דורכדעם אפריעדן אנועקצוגיין חס ושלום פון באשעפער און פון די הייליגע תורה, זאל מען זיך נישט צוטהוהן מאכן פון אים, און אים נישט אויסהערן, ווייל דער באשעפער וויל נאר מיט דעם אויספראבירן די אידן, צי זיי וועלן זיך האלטן שטארק אין די אמונה און אין די מצוות וואס דער אייבערשטער האט געגעבן.

דערפאר דארף מען שטענדיג גלייך קוקן אויף די מעשים פון יענעם, וואס דאס האט מען געבען געזעהן אין ארץ ישראל, ווי אזוי די פארשטייניקע פארטיי מיט זייער הויפט רב, האט געבען אראפגעפירט פלל ישראל מיט זיינע אלע טריפהגע דעות פסולות, וואס מען טאר עס אפילו נישט נאכזאגן עפרא לפומיה, כאטש ער איז געגאנגען מיט א ספאדיק אינדערואכן וכו', אבער אויב מען איז מתיר עריות, עס זאל זיין א מישונג פון יונגן מיט מוידן, און אז זיי זאלן לערנען צוזאמען וכו', איז דאס שוין א שטיק טומאה, ווייל ביים באשעפער איז נאר דא קדושה. היינט צוטאגס איז דאס פון איין זייט א גרויסער נסיון, אבער ווער עס האט א קלארע שכל איז עס בכלל נישט קיין נסיון, ווייל מען זעהט דאך אפען אז די מענטשן זענען 'ופרים בעיקר', כאטשיג זיי זענען טאקע געקומען אין אנפאנג מיט א פארשטעלטן פנים, כאילו זיי מיינען נאר 'קדושת ארץ

אין קאלעף אויוון, ווייל ער האט שוין געהאט ספיקות צו אברהם איז גערעכט אדער נמרוד, ממילא איז ער פארברענט געווארן (רש"י בראשית יא, כח; בראשית רבה לח, יג).

די זעלבע זאך דארף מען דאס וויסן ווען מען איז מקורב צום צדיק, זיך נישט לאזן אפנארן, און זיך נישט דערשרעקן אפילו יעדער זאל שרייען: מען האט זיך א נארישקייט איינגערעדט! דו ביסט נישט עכט מקורב צום הייליגן רבי'ן! דאס איז נישט דער ריכטיגער וועג! דאך זאל מען פון קיינעם נישט האבן קיין התפעלות, נאר מען זאל קוקן מיט אן אמת אויף זיך אליין, צו וואס מען האט זוכה געווען אדאנק דעם צדיק, און אפילו די גאנצע וועלט

ישׂראל, און אויפצובויען דעם הייליג לאנד, וואס מיט דעם האבן זיי ליידער אריינגעכאפט רוב קלל ישׂראל, ווייל יעדער איד ווייסט אז ארץ ישׂראל איז קודש קדשים, אבער ווער עס האט נאר געהאט אביסל אפענע אויגן, האט דאך קלאר געזעהן ווער זיי זענען און וואס זיי מיינען, נאכדערצו אז מען רעדט אפען אקעגן באשעפער, מען עסט טריפות ונבלות, מען איז מחלל שבת און יום כפּוּר, מען עסט חמץ אין פסח וכו', איז אלעס גארנישט מיט נישט, אפילו זיי זאלן ווען באווייזן די גרעסטע מופתים.

זאל יעצט אפּרעדן און זאגן פּאַרקערט, דאַרף מען זיך
נישט צוטוהן מאכן⁷.

⁷ וועגן דעם זאגן חז"ל (ברכות ד' ע"ב; מ"ז ע"ב): אפילו אז א מענטש האט געלערנט אסאך תורה מוז ער אבער נאך אויף משמש זיין דעם צדיק, און דאס איז נאך גרעסער פון לערנען. ווייל וויפיל תורה א מענטש זאל נאר נישט לערנען, און אפילו אז ער האט געלערנט אז מען טאר זיך נישט מייאש זיין, אבער ווען עס קומט א נסיון ווערט ער פארלוירן און ער ווייסט נישט וואס מען טוט? אבער אז מען האט 'שימוש תלמידי חכמים', און מען זעהט פון דער נאנט ווי אזוי אויפן צדיק גייט דורך ביטערע שווערע נסיונות און מחלוקת, און יעדער רעדט אויף אים, מען פארשעמט אים, און דאך דערהאלט ער זיך, האט מען שוין א אנדערע בילד ווי אזוי זיך דערהאלטן און זיך נישט דערשרעקן פון גארנישט.

ווייל ווי באקאנט האבן אלע צדיקים געהאט אויף זיך מורא דיגע מחלוקת, אזוי ווי עס שטייט אינעם בריוו (אגרת הקודש, נדפס בסוף ספר הקדוש נועם אלימלך), וואס דער הייליגער רבי אלעזר דער זוקה פונעם הייליגן רבי ר' אלימלך מליזענסק זכותו יגן עלינו ענטפערט פארן הייליגן בארדיטשויכער רב זכותו יגן עלינו, איבער די מורא דיגע מחלוקת וואס ער האט געהאט, אז ער האט געפערענט דעם טאטן איבער דעם, און ער האט געזאגט: 'וואס איז דען דער חידוש אז ער האט מחלוקת? אזוי איז שוין געווען אין אלע דורות, פון אייביג אן האבן אלע ערליכע אידן געהאט אויף זיך מחלוקת, און מען האט גערעדט אויף זיי כל דבר אסור'. אבער דאס צו קענען איבערקומען, דארף מען מיטלעבן מיט די אמת'ע ערליכע אידן, און האבן 'שימוש תלמידי חכמים'. וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (חיי מוהר"ן סימן תקמ"ד): אז א מענטש איז משמש א תלמיד חכם, ברענגט דאס אים נאכדעם צו די העכסטע מדרגות, און ער אליין ווערט א גרויסער צדיק.

ווען דער גרויסער צדיק רבי ישעיה'לע מקרעסטיר זכותו גגן עלינו איז נאך געווען א יונגל איז ער גענוארן א תום, און זיין מאמע האט נישט געהאט קיין פח אליין אים אויפצוהאדעווען, האט זי אים געברענגט צום הייליגן ליסקער רב, בעל 'אף פרי תבואה' זכותו גגן עלינו און ער האט אים אנגעהויבן באדינען, ער איז גענוארן זיין הויז בחור, זיין מאמע איז דאס גענואר גענוארן, איז זי איינמאל געקומען, און געשריגן אויפן הייליגן ליסקער רב: איך האב געגעבן מיין זוהן פאר אייך כדי ער זאל לערנען וכו', ביז דערנווייל איז ער פארנומען זיך צו פארען, ער טראגט אריין און ארויס וכו'. דער הייליגער ליסקער רב האט געשוויגן און איר גארנישט געענטפערט, ווייל ער האט פארשטאנען: "זוה הקטן גדול יהיה!" און דער יונגער בחור וואס באדינט אים אזוי ערליך, און ער קוקט זיך צו יעדע זאך, וועט נאך וואקסן זייער א גרויסער צדיק; און אזוי איז טאקע געווען. די זעלבע זאך איז אויך באוויסט אויפן הייליגן רבי הערש מרימענאווי זכותו גגן עלינו וואס ער האט משמש געווען דעם הייליגן מנחם מענדל מרימענאווי זכותו גגן עלינו, מען האט אים גערופן 'הערש משרת' און נאכדעם איז ער גענוארן מורא'דיג גרויס ווי באקאנט.

און דאס לערנט מען ארויס פון אליישע, וואס ער האט זוכה געווען מקבל צו זיין 'פי שנים' דאפעלט פון זיין רבי'ן אליהו הנביא (עזין לקוטי מוה"ר חלק א, סימן טו), ווייל ער האט אים משמש געווען, און ער איז אים נאכגעגאנגען, האט ער געזעהן ווי אזוי אהאב האט נאכגעשריגן אויף אליהו הנביא: "דו עובר ישראל!" און אזוי האט ער צוגעזעהן די גרויסע נסיונות וואס אליהו הנביא גייט דורך, [שטעלט אייך פאר אז מען שרייט נאך א מענטש: 'דו עובר ישראל', קען ער דאך האבן חלישות הדעת און אנהייבן טראכטן: אפשר איז ער טאקע גערעכט? דאך אבער האט ער זיך דערהאלטן און זיך מחזק געווען]. דער הייליגער סאטמארער רב בעל דברי יואל זכותו גגן עלינו האט דערציילט פאר מיין טאטע זכרוננו לברכה [אב"ד טאקיי זצוק"ל], אז איינמאל ווען ער איז ארויס געקומען פון מקוה [ער האט נאך דעמאלס נישט געהאט א אייגענע מקוה, פלעגט ער גיין אין די

לאז נישט נאך

לה

ח.

שְׁלַח לָהּ אֲנָשִׁים וְכוּ'. זאגט רש"י: פארנוואס שטייט די פֿרשה פון מרגלים לעבן די פֿרשה פון מרים? ווייל מרים איז געשלאגן געווארן מיט קרעץ ווייל זי האט גערעדט אויף משה רבנו⁸, און כאטש די רשעים האבן דאס געזעהן,

מקנה פון א בית המדרש אקעגן איבער זיין הויז, וואס דארט זענען שוין געווען נחמץ דיגע אידן. האט אים איינער נאכגעשריגן: "דו פושע ישׂראל!" און ווען ער האט זיך אויסגעדרייט קוקן ווער דאס איז, האט ער אים שוין נישט געזעהן, און פון דעמאלטס אן האט ער אויפגעהערט צו גיין דארט אין מקנה.

און דאס האט אלישע געזעהן ביי אליהו אז אפילו ווען ער איז געבליבן איינער אליין, ווייל יעדער האט געדינט דעם 'בעל', האט ער זיך נישט דערשראקן, נאר געשריגן: דאס איז עבודה זרה! עס איז דא נאר איין באשעפער אויף דער וועלט, און נאר אים דארף מען דינען! [א מענטש קען אמאל טראכטן: אז אלע שרייען אז דער 'בעל' און די 'עבודה זרה' איז עפעס, נאר איך בין דער איינציגסטער וואס זאגט אז נישט, אפֿשר זענען זיי גערעכט און איך בין גאר משוגע? ! אבער אליהו הנביא איז געווען ביי זיך מוראדיג שטארק און פעסט, און זיך נישט געלאזט פארדריען דעם קאפ, און וויבאלד אלישע האט דאס אלעס געזעהן, און ווי אזוי אליהו הנביא קעמפט אזוי שטארק אקעגן די 'עובדי הבעל', כאטשיג יעדער רודפֿט אים דערפאר, דאס האט אים אויסגעלערנט, און געגעבן פֿח, ווי אזוי זיך צו דערהאלטן אויף די וועלט.

⁸ און זי מיט איר ברודער אהרן האבן געזאגט (פמדבר יב, ב): גם כנו דבר - מיט אונז האט אויך דער אייבערשטער גערעדט. כאטשיג דאס איז איינס פון די שווערסטע זאכן

לאז נישט נאך

דאך האבן זיי זיך נישט אפגעלערנט, און זיי האבן גערעדט לשון הרע אויף ארץ ישראל, אין דער צייט וואס דער באשעפער האט אליין געזאגט, אז עס איז א גוטע לאנד, און עס איז א ארץ זבת חלב ודבש' (שמות ג, ח; ועוד). פארוואס זאגסטו פארקערט?!

נאכדעם זאגט רש"י: שלח לה אנשים: לויט דיין ווילן קענסטו שיקן, אבער איך הייס דיך נישט. און רש"י פאנוארענט גלייך, אז משה רבינו האט אויך נישט גענואלט שיקן, נאר ער האט נישט קיין געהאט קיין ברירה, ווייל אלע אידן זענען געקומען און אים באפאלן, אז זיי ווילן זעהן צו עס איז א גוט לאנד, ממילא האט משה רבינו זיך פארטן מיט די שכניה און געזאגט: רבונו של עולם! וואס זאל איך טוהן אז זיי גלייבן נישט, און ווילן ווקא גיין זעהן.

צו פארשטיין, ווי אזוי די אייגענע ברודער און שוועסטער זאלן זיך אפנעדן אויף אים, ווייל נאך אלעם ווער האט דען מגלה געווען דעם אייבערשטן אויב נישט משה, און אלעס איז דאך נאר געווען אין זכות פון משה, אפילו די באר און די עגן (ענין פעניית דף ט ע"א).

האט דער אייבערשטער געזאגט: איך האב געזאגט מיינס, אז דאס איז א גוטע לאנד, און אז זיי ווילן נישט גלייבן, דעמאלטס שיק מרגלים, אבער זיי וועלן שוין דורכדעם ווערן פארנארט. קומט אויס אז דער גאנצער פגם איז געווען פון די אידן, נישט פון משה. און מען האט טאקע געשיקט די מרגלים, און עס איז נעבעך געווען וואס איז געווען.

ווי אזוי האט דאס טאקע געקענט פאסירן? זיי זענען דאך אלע געווען צדיקים און די העכסטע פון די אידן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (במדבר יג, ג): **כֹּלֵם אַנְשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָמָּה**. אויך זענען זיי געווען די נשיאים פון יעדן שבט, אזוי ווי דער פסוק זאגט (שם יג, ב): **כָּל נְשִׂיא בָהֶם**. און ווי אזוי זענען זיי געווארן אזוי איבערגעדרייט?!

דער זחר הקדוש זאגט א מוראדיגן טעם (שליח דף קנח ע"א): זיי האבן געוואוסט אז ווען מען וועט אריין קומען אין ארץ ישראל וועלן זיי ווערן אויס נשיאים, האבן זיי זיך מיישב געווען אז זיי וועלן רעדן שלעכטס אויף ארץ

ישׂראל, אזוי ארום וועלן די אידן בלייבן אין מדבר, און זיי וועלן זיין די נשיאים.

זעהט מען פון דעם ווי שטארק די אויגן פון א מענטש קען פארבלענדט ווערן, און פדי איד זאל זיין א רבי, בין איד גרייט צו באגראבן דעם אייגענעם רבי'ן וואס האט מיר געמאכט פאר א רבי, אזוי ווי מען זעהט דא ביי די מרגלים אז זיי האבן ענדערש גערעדט אויף משה רבינו און נאכדעם שוין געלייקענט אין באשעפער אליין אויף רחמנא לצלן (במדבר יג, לא, וברש"י שם), אבי זיי זאלן בלייבן מנהיגים.

די וועלט זאגט א ווערטל אז אמאל איז איינער אן עזות פנים געקומען צו א רבי, און אים געזאגט: איר ווייסט אז צו זיין א רבי איז אויף א 'יצר הרע' און א תאוה ווי אלע תאוות? ! האט דער רבי געזאגט: ער איז גערעכט, אבער צו די תאוה מוז מען קודם צוברעכן אלע תאוות !

דאס זעהט מען ליידער אויף ביים הייליגן רבינ'ס זאך, אז איינער וויל שוין ווערן א מנהיג, וועט ער נעמען רעדן

כּל דְּבַר אָסוּר' אויף דעם רבי'ן וואס האט אים ארויסגענומען פון בלאטע און פון אלע שמוץ, כּדי צו קענען ווערן אליין א רבי.

מיט דעם האב איך געטייטשט דאס וואס דער תּרגוּם יוֹנָתָן זאָגט (בּמדבּר יג, טז): ווען מ'שעה רבינו האט געזעהן די עננה פון יהושע, האט ער אים א נאמען געגעבן 'יהושע' אַנשטאַטס 'הושע'; און אים אַנגעווינטשן אז דער אייבערשטער זאל אים אפהיטן פון די עצה פון די מרגלים. וואספארא שייכות האט דאס צוגעבן דעם נאמען צו זיין עננה? נאר מיר געפונען (בּמדבּר יא, כו-כח), אז ווען אַלדד ומידד האבן נביאות געזאגט אין די מחנה, אז מ'שעה רבינו גייט שטארבן און יהושע גייט אריינברענגן די אידן אויף ארץ ישראל, איז יהושע געלאפן צו מ'שעה רבינו און אים געזאגט: וואס טוט מען דא אז זיי זאגן אזאלעכע נביאות? און ער האט פארגעשלאגן אז מען זאל זיי איינשפארן, האט אים מ'שעה רבינו געזאגט (שם שם, כט): המקנא אתה לי?

לָאז נישט נאָך

דו נעמסט זיך אָן פֿאר מיין כּבוֹד? פון מיין זייט זאלן מיר אַלע איבערנעמען, און זיין אזוי גרויס ווי מיר⁹.

דערפֿאר וויבאלד מ'שעה רבינו האט דעמאלטס געזעהן די גרויסע עננה פון יהושע, און אז ער וויל נאר אז מ'שעה רבינו זאל זיין דער מנהיג און נישט ער, האט ער יעצט מורא געהאט, אז יהושע צוליב זיין עננה, כּדי ער זאל נישט דארפן ווערן מנהיג, אויב חלילה וחס מ'שעה וועט שטארבן און מען וועט אריין קומען אין ארץ ישראל, וואס דעמאלטס וועט ער דאך מוזן ווערן מנהיג, און דאס האט ער דאך נישט געוואלט, דערפֿאר וועט ער מיט שטיין מיט די מרגלים, און אויך רעדן שלעכטס אויף ארץ ישראל, נישט וועגן זייער טעם, נאר פונקט פארקערט ווייל ער וויל

⁹ חז"ל זאגן (עין זוהר, יתרו, פי"ע"ב): מ'שעה רבינו איז צוגעגליכן צו א לעכט, וואס מען קען אנצוינדן דערפון וויפיל לעכט מען וויל נאר, און עס פעלט גארנישט פונעם לעכט, אזוי אויך האט מ'שעה רבינו געקענט אנצוינדן די לעכט און די נשמה פון אלע זעקס הונדערט טויזענט אידן, אז אלע זאלן ווערן גרויס, און פון אים וועט גארנישט פעלן. ווייל מ'שעה רבינו האט גארנישט געוואלט נאר דעם באשעפער.

'נִישְׁט' זיין אַ מְנַהֵיג, וועגן דעם האט אים מ'שׂה רבינו צוגעגעבן א נאמען, און מתפלל געווען אז ער זאל נישט זיין צוזאמען מיט די מרגלים¹⁰, און ער זאל זיך איבערגעבן צום אייבערשטן, וואס ער וויל אז איך זאל אנוועק גיין פון דער וועלט.

ט.

וּרְאִיתֶם אֶת הָאָרֶץ מַה הוּא וְכוּ', הַחֲזֵק הוּא הַרְפֵּה? הַמַּעֲט הוּא אִם רַב? וְכוּ', וּמַה הָעָרִים אֲשֶׁר הוּא יוֹשֵׁב בָּהֶנָּה, הַבְּמִחְנִים אִם בְּמִבְצָרִים? (במדבר יג, יח-ט): מ'שׂה רבינו האט געהייסן פאר די מרגלים זיי זאלן קוקן אויב די מענטשן דארט זענען שטארק אדער שוואך? און ווי אזוי וועלן זיי

¹⁰ און ווען פֿלֶב האט געזעהן אז אים האט מען נישט געבענטשט, איז ער געגאנגען קיין 'חברון' צו די הייליגע 'אבות', בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל נישט מיטגעשעלעפט ווערן מיט די מרגלים, נאס איז דער ערשטער מקור צו גיין אויף קברי צדיקים, די זהר הקדוש פרעגט (שלה דף קנח ע"ב): ווי אזוי האט ער נישט מורא געהאט פון די ריין וואס זענען דארט געווען? נאר זאגט דער זהר הקדוש: מאן דאיהי בדוחקא לא מסתכלא מידי - ווען א מענטש איז אין א צרה און א ענגגעניש קוקט ער שוין נישט אויף גאננישט און ער האט נישט קיין מורא.

לָאז נישט נאך

דאס וויסן, נאר אויב וואוינען זיי אָפּען אָן קיין מויער ארום, איז אַ סימן אז זיי זענען שטאַרק, און זיי האבן נישט מורא פון קיינעם, אָבער אויב זענען זיי פאַרמאכט און אַרומגענומען איז אַ סימן אז זיי זענען שוואַך, דערפאר האבן זיי אזוי מורא און זענען פאַרמאכט.

און דאס איז אַ מורא־דיגע לימוד פאר אַ מענטש וואס וויל לערנען פאַרשידענע הייליגע ספּרים, בפרט אז ער וויל לערנען דעם הייליגן רבינ'ס ספּרים, און עס מאכט זיך זייער אסאך מאל אז מען רעדט אים אָפּ, מיט די טענה: ביי אונז האט מען נישט געלערנט די ספּרים! און ער ווערט צופּראַכן דערפון, און ער האט טאקע מורא דאס צו לערנען, דערפאר דאַרף מען וויסן, אז באַאָמת ווער עס וויל נאר דעם אייבערשטן, און ער וויל נאר מַגְלָה זיין דעם פאַשעפּערס נאָמען, האט נישט מורא אז מען לערנט אַנדערע ספּרים, ווייל וואס קען דען געשעען? נאר אז מען וועט אים איבערלאָזן! אָבער אז מען מיינט אָמת'דיג נאר דעם פאַשעפּער, הארט נישט אז מען לאַזט אים איבער, און

לאז נישט נאך

מג

מען ווערט נאנט צום באשעפער דורך אן אנדערע ספר, דער עיקר אז מען ווערט אן ערליכער איד און מען ווערט נאנט צום באשעפער¹¹.

¹¹ עס איז דא א פאקאנטע תשובה (שאלות ותשובות דברי חיים חלק ב, חושן משפט סימן לב), וואו דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו פסק'נט, אז רביסטענווע גייט נישט בריושה! עס האט זיך דעמאלטס געהאנדעלט איבער א מחלוקת ביי די קינדער פונעם הייליגן סטרעטינער זכותו יגן עלינו, ווער עס ווערט רבי, נאכדעם וואס זייער הייליגער טאטע איז אנוועק, און אלע מענטשן זענען געגאנגען צו איין ברודער, האט דער אנדערער ברודער אים גערופן צו 'דין תורה', און צאנזער רב האט געשריבן אז דאס איז נישט קיין ריושה זאך, און אז אלע גייען צו דעם ברודער, מן הסתם איז ער א ערליכער איד. די זעלבע זאך איז אויך געווען ביי הייליגן רבי ישעי' לע קערעסטינער זכותו יגן עלינו, נאכדעם וואס דער הייליגער ליסקער רב זכותו יגן עלינו איז אנוועק, האט זיין איידעם געזאגט: עס קומט מיר די רביסטענווע! אבער דער עולם איז געלאפן צו רבי ישעי' לע, האט ער אים גענומען רודפ'ן, און ער האט זיך געמוזט אנוועק ציען צו 'קערעסטיר', וואס איז נישט ווייט פון ליסקע, און רבי ישעי' לע פלעגט זאגן! לאזט מיר אפ, איך בין נישט קיין רבי! ביז דער הייליגער רבי מרדכי מנדבורנא זכותו יגן עלינו האט אים געזאגט בדרך צחות: עס שטייט (תפלת יקום פראקו): 'רברבינא' - די גרויסע רבי'ס, עם זערינא' - מיט די קליינע רבי'ס וכו', 'ינשינא' - און 'ישעי'ה' איז אויך א רבי! ווייל אין הימל האט מען אזוי אויסגערופן.

לָאז נישט נאך

און דאס איז טאקע געווען דער טעם פֿארן וואס מען האט אזוי מורא געהאט פון הייליגן רבי נתן זכותו יגן עלינו, און אפילו גרויסע מענטשן האבן געקריגט אויף אים, ווייל ער האט נאר מגלה געווען דעם הייליגן רבי'ן, און אפילו ווען דער הייליגער רבי איז שוין נסתלק געווארן, האט ער געהייסן מען זאל גיין צום הייליגן רבינ'ס ציון, און ער האט אויסגעלערנט אז מען קען גיין צום 'קבר' פון א צדיק, וואס דאס האט זיי זייער ווי געטוהן, ווייל אויב אזוי, וועט מען שוין מער נישט קומען צו קיין רבי'ס, און מען וועט פארלירן אלע חסידים.

דער הייליגער רבי נחום מטשערנאבל זכותו יגן עלינו¹² שרייבט אין 'מאור עינים' (ישמח לב, על מסכת שבת): אפילו

¹² וואס ווי באקאנט איז ער געווען זייער זייער גרויס, און ער איז נאך געווען ביים בעל-שם טוב-הקדוש, עס איז דא אסאך סיפורים ווי אזוי ער איז מקורב געווארן צום בעל-שם טוב-הקדוש, און דאס גרוסקייט פון זיין הייליגן ספר 'מאור עינים' קען מען זיך נישט פארשטעלן! אזוי ווייט אז יעדע תורה וואס ער האט געדענקט אז ער האט דאס געזאגט, האט ער נישט געוואלט אז מען זאל דאס דרוקן, נאר אויב האט ער געפרעגט:

אויף א ספּר פּון א צדיק קען מען זיך מ'שטתח זיין און בעטן אין זכות פונעם צדיק, וואס מען דארף, פונקט אזוי ווי אויפן קבר פונעם צדיק; וואס דאס איז זייער א גרויסער חידוש, איז דאך אונדאי אז מען איז מקושר צו א צדיק, און מען לערנט זיינע ספרים און מען גייט צו זיין קבר, אז מען קען זיין דבוק אין דעם צדיק אפילו נאך זיין פטירה.

מען זאגט נאך פון א גדול אז ער האט אמאל געזאגט א ווערטל, אויפן פסוק (במדבר יא, כט): וּמִי יִתֵּן כָּל עֵם ה' נְבִיאִים; 'ומי יתן' - ווער וועט דען געבן א קוויטל מיט געלט, פאר א פדיון. אויב 'כל עם ה' נביאים' - אז אלע אידן וועלן אליינס זיין רבי'ס און קיינער וועט נישט קומען צום רבי'ן מיט א קוויטל.

אבער א צדיק וואס קוקט נאר אויפן תכלית, האט נישט מורא אז מען וועט אים איבערלאזן, אדרבא, ער בעט זיך

איך האב דאס געזאגט? עס קען נישט זיין, איך האב דאס נישט געזאגט! דאן האט מען דאס געדריקט, ווייל עס איז געווען ביי אים א מורא'דיגע 'גילוי אלקות'.

לאז נישט נאך

ביי זיינע חסידים: אויב האט איר ערגעץ מער תכלית, מער תורה ותפלה, לאזט מיר איבער און גייט אהין! ווייל דער עיקר תכלית איז דאך נאר איין תכלית מען זאל דינען דעם באשעפער. מען זעהט טאקע אז דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן כח): א מענטש זאל דורך גיין אויף די וועלט אלע ספרים וואס איז נאר דא. ווייל דער הייליגער רבי האט נישט מורא געהאט צו זיין אפען, און אז מען וועט לערנען אנדערע ספרים.

אבער אויב איינער זאגט: גיין די ספרים טאר מען נישט לערנען וכו', און מען איז זייער פארמאכט, איז דאס א סימן אז מען איז זייער שוואך, און מען האט נישט צופיל וואס צו פארקויפן, דערפאר האט ער אזוי שטארק מורא אויב מען וועט לערנען אנדערע ספרים; באמת, אויב עס שטייט עפעס שלעכטס אין א ספר, איז דאך אפגערעדט אז מען טאר דאס נישט לערנען, אבער 'ניתי ספר ונחזי'! מען קען דאך אריינקוקן און זעהן וואס עס שטייט אין דעם ספר אדער קונטרס, עס שטייט דאך דאך אדעלעכע שיינע

לאז נישט נאך

מז

זאכן, און אזאלעכע מורא'דיגע התחזקות, און עס רעדט נאר פונעם אייבערשטן, אויב אזוי פארנוואס קריגסטו אזוי אויף דעם? איז דאס נאר, ווייל מען דארף זיין פארמאכט, אז נישט וועט מען אנטלויפן, און וואס איז דען? אזוי ווי משה רבנו האט געזאגט (במדבר שם): המקנא אתה לי? ומי יתן כל עם ה' נביאים.

,

עס איז געווען ביי אונזערע לייט א גרויסער צדיק רבי אפרים'ל מפשעדיבורז זכותו יגן עלינו האט ער מדייק געווען (מוכא בספרו עונג שבת פ' שלח): משה רבנו האט דאך אנגעזאגט פאר די מרגלים אז זיי זאלן ברענגן פירות פון ארץ ישראל אזוי ווי דער פסוק זאגט (במדבר יג, כ): והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ. און אלע אנדערע מרגלים האבן טאקע געברענגט פון די פירות אויסער יהושע וכלב, ווי אזוי האבן זיי עובר געווען אויף די באפעל פון משה רבינו? ! ענטפערט ער: זיי האבן געפאלגט משה רבנו מיט דעם וואס זיי האבן גענומען די נקודה פון 'התחזקתם'

לאז נישט נאך

וואס מ'שעה רבינו האט געזאגט, און זיי האבן זיך מחזק געווען צו גלייבן אין מ'שעה רבינו, און נישט זיך מחבר צו זיין מיט רשעים, וואס קריגן אויף מ'שעה רבינו חלילה; וואס אויף דעם דארף מען האבן מורא דיגע התחזקות, זיך צו האלטן שטארק, און צו ווערן איינס מיטן צדיק וואס ברענגט דיך צום אייבערשטן, און נישט מיטגעשולעפט ווערן מיט רשעים וואס שטעלן זיך אויף אקעגן זייער אייגענעם רבי'ן וואס האט זיי מקרב געווען צום אייבערשטן.

יא

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קכט): דאס וואס די מרגלים האבן געזאגט (במדבר יג, לב): ארץ אוכלת יושביה - ארץ ישראל איז א לאנד וואס עסט אויף די איינוואוינער! לכאורה די הייליגע תורה איז דאך א 'תורת אמת', וויאזוי קען שטיין אין די תורה די ליגענט וואס די מרגלים האבן געזאגט? מוז דאך זיין אז

עפֿעס אַ אָמַת לִיגַט אַיַן דִּי װערטער (עײַן לקוטי מוהר״ן חלק א,
סימן מז) ? !

אַיז דער הייליגער רבי מסביר (שם סימן קכט), אַז מָען
לְעֶרְנֵט פֿון דִּי װערטער אַרויס אַ מוֹרָא דִּיגָע לִימוּד, אַז דִּי
לִיבֿשאַפֿט און צוגעבינדענקייט צו אַ צִדִּיק דֶאָרף זײַן אַזוי
שְׁטאַרק, אַז מָען זאַל װערן אַיבערגעגעסן צום צִדִּיק, און
װערן אַיינס מיטן צִדִּיק, אַזוי אויף 'אַרץ ישׂראֵל' װאס דאס
װײַזט אויף 'אַמונָה', דֶאָרף אַ איד װערן אַיבערגעגעסן אין
דעם, בײַז ער װערט אַיין שְׁטִיק אַמונָה, און ער װײַסט נאָר
פֿון רַעדן צום באַשעפֿער יעדע זאַך, אַזוי װי דער פֿסוק
זאַגט (דברים י, כא): הוּא תְּהִלָּתָךְ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ; דער
באַשעפֿער איז בײַ מיר אַזוי אָפֿען און קלאָר, אַז אײַך מוז
יעדע זאַך נאָר רַעדן צו אים, און אײַך קען מײַך פֿון דעם
נִישְׁט אָפֿרײַסן, און עס איז שוין בײַ מיר נִישְׁט אַ עפֿעס
אַנדערש נאָר דִּי באַשעפֿער, און רַעדן צו אים, װײַל נאָר ער
װעט מיר פֿאַרשטיין.

לֹאז נִישְׁט נָאָךְ

אָבער אין אַ 'כּפֿשֶׁר וַדַּם' קען מען נישט גלייבן און געטרויען, נישט קיין חילוק ווי נאנט ער זאל נאר נישט זיין, אזוי ווי עס שטייט ביי אַבְרָהָם אָבִינוּ (יחזקאל לג, כד): אַחַד הָיָה אַבְרָהָם! און אַפֿילוּ אַלע זענען געווען אויף איין זייט, איז ער געווען אויף די אַנדערע זייט, און געשריגן: עס איז נאר דא איין באַשעפֿער! כאַטְשִׁיג זיין אייגן קינד ישְׁמַעֵאל מיט זיינע קינדער, האָבן אינגאַנצן נישט מיטגעהאלטן מיט אים, אזוי אויף ביי זיין אייגענע ווייב 'שָׂרָה אִמּוֹ' שְׁטֵיט (בְּרֵאשִׁית טז, ה): 'חֲמֹסִי עָלֶיךָ' - זי איז געווען בְּרוּגְזַ אויף אים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה מַה, ה), דאָךְ הָאֵט עֵר זִיךְ פֿון גאַרנישט אַפֿגעשטעלט און געבליבן שטאַרק מיט זיין אַמוֹנָה.

די זעלבע זאַך איז ביי די הַתְּקַרְבוֹת צו אַ צִדִּיק, דאָס דאָרף זיין אזוי שטאַרק ביז מען ווערט איבערגעגעסן צום צִדִּיק, אז מען קען אים שוין נישט אַוועקנעמען פֿונעם צִדִּיק, וויבאַלד ער אַנערקענט אז דער רַבִּי הָאֵט אים אַ טוֹבָה געטוהן, און געראטעוועט זיין לַעֲבֹן, און ביז היינט

נא

לאז נישט נאך

איז ער אים מחיה, דאס איז די שלימות פון זיין מקורב צום צדיק.

דער בורא פל עולםים זאל העלפן אז מיר זאלן זוכה זיין און קומען צו דעם.

~תם ונשלם שבה לאל בורא עולם~

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליטי"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

טיר
הכל
הקודש

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org